ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— *Μιὰ Συριακὴ παροιμία λέει : «Ποτὲ μὴ συμφωνῆς μὲ τὸν γείτονά σου ὅταν κατηγορεῖ τὸ ἄλογό του, τὸ σκυλλί του ἢ τὴ γυναίκα του, ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ τὸν κάνῃς θανάσιμο ἐχθρό !»*

— *Μιὰ ἄλλη ἱσπανικὴ αὐτὴ λέει : «Ὅποιος πηγαίνει στὸ δικαστήριο πρέπει νὰ κουβαλᾶ μαζί του τρεῖς σάκκους : Ἕναν μὲ λεφτά, ἕναν μὲ... χαρτόσημα, κι' ἕναν μὲ... ὑπομονή». Πόσους τέτοιους σάκκους, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲ θἄπρεπε νὰ κουβαλᾶ μαζί του ὅποιος ἔχει τὴν ἀτυχία νὰ μπλέξῃ μὲ τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ;*

— *Ἕνα ἐπιστημονικὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀναφέρει τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο : Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, κάποιος ἄγγλος μηχανικός, προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶνε ἠλεκτρικὸς τηλέγραφος σ' ἕναν Πέρση διοικητὴ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐννοήσῃ τοῦ εἶπε : «Γπόθεσε πὼς ὑπάρχει ἕνα σκυλὶ τόσο μεγάλο ποὺ ἡ μὲν οὐρά του νὰ εἶνε ἐδῶ, στὸ Τεχεράν, τὸ δὲ κεφάλι του στὸ Λονδῖνο Ἂν τοῦ σφίξῃς ἀποδῶ τὴν οὐρά του θά... γαυγίσῃ ἐκεῖ !» «Ὦ ἀποκρίθηκεν ὁ Πέρσης, τώρα τὸ κατάλαβα !»*

— *Καλλίτερο γιατρικὸ ἐναντίον τῶν ἐγκαυμάτων εἴτε ἀπὸ τὴ φωτιὰ προέρχονται εἴτε ἀπὸ καφτὸ νερό, εἶνε τὸ ἄλειμμα τοῦ καμμένου μέρους τοῦ σώματος μὲ κοινὴ ξερὴ σόδα.*

— *Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεστέρους ναοὺς τῆς Βαυαρίας ἔχει κατασκευασθεῖ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ... πεπιεσμένο χαρτί ! Χωρεῖ ἄνω τῶν 1000 ἀτόμων, ἡ ἐξωτερική του δὲ πρόσοψις μοιάζει μὲ μαρμάρινη.*

— *Ἡ σωματεμπορία κατηργήθη στὴ Γαλλία τὸ 1779, στὸ Ἀννόβερον τὸ 1831 καὶ στὴν Πρωσσία τὸ 1810.*

— *Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι συνήθιζαν νὰ ἔχουν πίνω στὶς ὀροφὲς τῶν σπιτιῶν τους βωμοὺς μὲ ἀναμμένη φωτιά. Γιαὐτὸ καὶ τὶς κατεσκεύαζαν ἐπιπέδους.*

— *Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχαν 22 μαντεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος.*

πατέρα μου.

Εἶδα ἐκεῖ τὸν Ἕλμερ μὲ χειροπέδας. Τὸ δικαστήριο ἦταν γεμᾶτο κόσμο. Ἡ δίκη διήρκεσε τρεῖς μέρες.

Τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τέλος τὸν Ἕλμερ σὲ θάνατο ! Ἡ ἐκτέλεσις θὰ γινόταν μετὰ μερικοὺς μῆνες...

Μόλις ἄκουσα τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου λιποθύμησα. Μ' ἐπῆραν ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἀναισθητη. Δὲν ξανάειδα ποτὲ πιὰ τὸν Ἕλμερ. Κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἤμουν ἄλλος μόνο ! μητέρα !

Λίγους μῆνες ἀργότερα οἱ δικοί μου θέλησαν νὰ μὲ παντρέψουν. Πόσο παράχτηκα σὰν ἄκουσα τὴν ἀπόφασή τους. Ἐγὼ γυναίκα ἑνὸς ἄλλου ; Ἀγαποῦσα ἀκόμα τὸν Ἕλμερ παρὰ τὸ ἐγκλημά του. Ἀρνήθηκα συνεπῶς στοὺς γονεῖς μου μ' ὅλη μου τὴ δύναμη. Δὲν ἤθελα νὰ παντρευτῶ, ὄχι... Οἱ γονεῖς μου ὑπέκυψαν, μὰ μοῦδωσαν συγχρόνως νὰ καταλάβω πὼς ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀδειάσω τὴ γνώμη !.. Πόσο ἔκλαψα τὴν ἡμέρα αὐτή ! Πῆρα ὡστόσο τὸ παιδί μου στὴν ἀγκαλιά μου, μάζεψα τὶς λίγες μου οἰκονομίες κι' ἄφησα γιὰ πάντα τὸ πατρικό μου σπίτι !...

Οἱ δυστυχισμένοι γέροι γονεῖς μου ἐνόμισαν ὅτι ἡ κόρη τους, βυθισμένη γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν ἁμαρτία, θὰ παρεδίδοτο πιὰ στὴν ἀκολασία, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ ἐρείπια ποὺ ἄφηνε πίσω της.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως πὼς κι' ἐγὼ ἡ ἴδια, ὅταν ἔκλεινε πίσω μου ἡ βαρειὰ πόρτα τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ μου, ποὺ δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπα ποτέ, δὲν εἶχα κανένα σκοπό, οὔτε ἤξερα ποῦ θὰ διευθύνω τὰ κουρασμένα μου βήματα... Τί θὰ γινόμουν ; Ποῦ θ' ἀκουμποῦσα τὸ ἔρημό μου κορμί ; Μὰ ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε...

. . . . . .

... Τώρα βρίσκομαι κλειομένη σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἱερῶν μου καθηκόντων εἶνε πιὰ ἡ μόνη μου φροντίδα. Καὶ μόνον τὸ δειλινό, ὅταν ὁ ἑσπερινὸς ἔχει τελειώσει, περπατῶ ἀργά, στὸ ἐρημικὸ προαύλιο τοῦ μοναστηριοῦ κι' ἀφήνω τὴν σκέψη μου νὰ πλανᾶται στὰ περασμένα, στὸν ἔρωτά μου ἐκεῖνον, τῶν νεανικῶν μου χρόνων, ποὺ ἦταν γιὰ μένα ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος. Τότε, ἕνα δάκρυ κυλῆ ἀπὸ τὰ μάτια μου !... Ὡς τὸν τάφο μου θὰ μὲ πεδήσῃ τὸ ἐρώτημα αὐτό : Ποιὸς ἦταν ὁ ἔνοχος τῆς μεγάλης ἐκείνης συμφορᾶς ; Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ ἐπειδὴ μ' ἀγάπησε, ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ δική του, ὀτέρ μου τὴν ζωὴ μιᾶς ἄλλης γυναίκας ; Ἡ γυναίκα ἐκείνη ποὺ εἶχε πιστέψει στὰ λόγια του καὶ στὶς ὑποσχέσεις του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ γίνῃ δικός της χωρὶς νὰ παντρεύονται, ἢ ἐγὼ ποὺ ἄφησα νὰ μπῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στὴν ζωή μου, καὶ ποὺ τοῦ ἔδωσα ὅ,τι κι' ἂν εἶχα ;..

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δυὸ ἔξυπνες ἀπαντήσεις τοῦ Κικέρωνος. Ὁ Πάπας Λέων Ι' καὶ ὁ ἀλχημιστής. Ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Ὁ Δάντης καὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Βερώνας. Ὁ Ἑβραῖος καὶ ὁ χρυσὸς σταυρὸς κ.τ.λ.

Ὁ Πούμπλιος Κόττα αὐτοδιαφημιζόταν ὡς μέγας νομικός, χωρὶς νὰ ξέρῃ γρῦ ἀπὸ νομικά. Κάποτε ἐκλήθη στὸ δικαστήριο ἀπὸ τὸν Κικέρωνα, γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς σὲ μιὰν ὑπόθεση. Ὁ Κόττα ὅμως, μὴ θέλοντας νὰ φανῇ χρήσιμος στὸν μεγάλο του ἀντίπαλο, ὅταν ἦρθε ἡ σειρά του νὰ μιλήσῃ, προχώρησε πρὸς τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐδήλωσε :

—Δὲν γνωρίζω τίποτα !

—Μὰ δὲν πρόκειται τώρα γιὰ νομικά!...ἠρώτησε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ Κικέρων, χαμογελῶντας μὲ εἰρωνία.

***

Κάποιος νέος κατηγορεῖτο ὅτι εἶχε δηλητηριάσει ἕνα συγγενῆ του δίδοντάς του νὰ φάῃ διάφορα γλυκά. Ὁ Κικέρων ἐπετέθη μὲ τέτοια εὐγλωττία καὶ δριμύτητα ἐναντίον τοῦ δηλητηριαστοῦ ὥστε κατέστησε τὴν θέση του, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κρισιμωτάτη. Ὁ κατηγορούμενος τότε, ἔξω φρενῶν, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ καὶ νὰ τὸν ἀπειλῇ.

— Ξέσπασε, φίλε μου ! τοῦ ἀπήντησε μὲ ἠρεμία ὁ Κικέρων. Λέγε ὅτι θέλεις...Δὲν πειράζει...Προτιμῶ νὰ μὲ τ ρ α τ έ ρ ν η ς... ἀπειλές, παρὰ γλυκά !

***

Ἕνας ἀλχημιστής, ποὺ διετείνετο ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸν τρόπο νὰ κατασκευάζῃ χρυσόν, παρουσιάσθη κάποτε στὸν Πάπα Λέοντα τὸν Ι', ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ κάποια ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του αὐτή. Ὁ Πάπας τοῦ τὸ ὑπεσχέθη καὶ τοῦ εἶπε νὰ ξαναπεράσῃ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μέρες. Ὁ Τσαρλατάνος μας ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπ' τὴ χαρά του, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ὁ Πάπας θὰ τοῦ ἔδινε κανένα πολυτιμότατο δῶρο. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἀπογοήτευσή του ὅταν, σὰν ξαναπῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ὁ Λέων Ι' τοῦ προσέφερε ἕνα... μεγάλο ἄδειο σάκκο λέγοντάς του συγχρόνως.

—Τί ἐκπλήττεσθε, φίλε μου;... Ἀφοῦ ξεύρετε νὰ κατασκευάζετε μόνος σας χρυσάφι δὲν σᾶς χρειάζετε παρά...μιὰ σακκούλα...γιὰ νὰ τὸ βάζετε μέσα!...

Ὁ Δάντης

***

Ὁ Δάντης καταδιωκόμενος στὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἐχθρούς του, κατέφυγε στὴν Βερώνα. Ὁ ἄρχων ὅμως τῆς πόλεως αὐτῆς δὲν τὸν συμπαθοῦσε διόλου. Ἔφθανε μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ δείχνῃ περισσότερα ἐκτίμηση στὸν γελωτοποιό του, παρὰ στὸν μεγάλο Ἰταλὸ ποιητή.

Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος τοῦ Δάντη ἐξέφραζε τὴν ἔκπληξή του γιὰ τὸν περίεργον αὐτὸν τρόπο συμπεριφορᾶς τοῦ πρίγκηπος.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα φυσικό, ἀπήντησεν ὁ Δάντης. Δὲν ξεύρεις ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἐκτιμᾶ καὶ συμπαθεῖ τὸν ὅμοιό του :...

***

Ἕνας ἄνθρωπος πολὺ κουτὸς καὶ ἀκάθαρτος συγχρόνως, ἐπῆγε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυρία ντὲ Κορνουέλ. Ἔμεινε ἐλάχιστα στὸ σαλόνι της καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του εἶπεν ἐλάχιστες λέξεις.

Ὅταν ἔφυγε, κάποια φίλη τῆς οἰκοδεσποίνης τὴν ἐρώτησε :

— Ποιὸς ἦταν αὐτός :...

— Ὁ κακομοίρης... ἀπήντησεν ἡ κυρία ντὲ Κορνουέλ. Εἶνε... ἕνας... πεθαμμένος !...

— Τί θέλεις νὰ πῇς :

— Μὰ δὲν εἶδες, καθμένη, πὼς ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν εἶπε λέξη καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπέπνεε δυσωδίαν :...

***

Κάποιος χρυσοχόος ἑβραῖος παρουσιάστηκε κάποτε στὴν Αὐλὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ διαθέσῃ τὸ ἐμπόρευμά του. Ἕνας αὐλικὸς ἐξεχώρισε ἕναν σταυρὸ καὶ ἐρώτησε πόσο κόστιζε. Ὁ ἑβραῖος εἶπε μιὰ ὑπέρογκη τιμή.

— Τί λὲς καθμένε ! τοῦ ἀπήντησε τότε ὁ αὐλικός. Γιὰ ἕνα τόσο δὰ σταυρουλάκι ζητᾶς τέτοιο ποσό, σὺ ποὺ τό... πρωτότυπό του, κοτζὰμ σταυρό ! τὸν ἔδωκες σχεδὸν τζάμπα, γιὰ νὰ σταυρώσουν τὸν Σωτῆρα :...

***

Ὁ διηγόρος Μπυρνέ,θέλοντας κάποτε νὰ πουλήσῃ ἕνα δύστροπο ἄλογό του ὡς τρομερά... πειθήνιο, τὸ καβαλλίκευσε, γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἀκόμη καλλίτερα τὰ χαρίσματά του στὸν ὑποψήφιο ἀγοραστή. Μὴ ξέροντας ὅμως κιλλὴ ἵππασία, μὲ τὸ πρῶτο τίναγμα τοῦ ἀλόγου, βρέθηκε ξαπλωμένος χάμω.

— Ἔ, φτωχέ μου Μπυρνέ, τοῦ εἶπε τότε γελώντας ὁ παρ' ὀλίγον ἀγοραστὴς τοῦ ἀλόγου,ἐὰν θελήσῃς καμμιὰ ἄλλη φορὰ νὰ μὲ ἐξαπατήσῃς, μὴν ἀνεβαίνῃς ἐπάνω σὲ ἄλογο. Προτίμησε ν' ἀνεβαίνῃς στὴν ἕδρα τοῦ δικαστηρίου. Αὐτὴ τοὐλάχιστον δὲν... κλωτσάει !...